

Med vožnjo.

Veliki teden 1918.

Železen takt bijó kolesa skozi Kras:
Zdaj ti, zdaj jaz . . . Pa smo med žive stene se zarili.
Sopotniki jeze se: razgled v pomlad so izgubili,
ko pred menó razvija se dolg film.

Egiptovsko razvrščeni ljudje:
v obraz in stas vsi kakor eden,
v gib rok in nog vsi kakor eden
in hrbti upognjeni, ko da oči
v srce bi gledale in uho poslušalo kri,
in v spodnjo ustno vtisnjeni zobje —
vsi kakor eden in molče hite,
da faraonu piramido dograde.
Teles jermenje se opleta
in žvižga, ko da je njegova pesem sveta.
Naenkrat — ali so se vgreznile noge,
naenkrat — ali so odpovedale roke?
tisoči kakor eden obstoje.

Tisoči hrbte so vzravnali: Kdo,
kdo faraonom spletel je in dal jim bič?
In to povej, kako prišel je bič v tvojo rokó,
birič! —

Birič — eden za drugim obstoji, molči,
birič — eden za drugim že na tleh kleči.
Pa mimo faraona v zlatu in ornatu prineso,
ko blisk njegovo je oko in praša: Kaj je to?

Tisoči in tisoči ko vihar se nasmejo,
tisočev in tisočev vzklik - tresk: Mi!
In tisoč tisoč mišičastih rok
k nosilnici se vpogne v lok:
Človek si, faraon, ne Bog! — —

Železen takt bijó kolesa skozi Kras:
Zdaj ti, zdaj jaz, zdaj ti . . . In izmed sten smo se izvili.
Sopotniki razgleda v pomlad so se vzveselili —
jaz mislim na okameneli film.

Joža Lovrenčič.